

היא

עמדתי בפישוק על אבני המזח. היה יום חם. הים הקציף מולי גלים בקצב. קצף הגלים שבא ליטף לי את הרגלים. מידי פעם עלה גל וסחף איתו המון סרטנים שבאו וקפצו מסביב. רעש הגלים היה מהמם. התחושה של הסלעים ברגלים הייתה מעקצצת חריפה. השמש הטילה אור מלמעלה והיה לי טוב. תודה, אמרתי וקראתי לה. בואי.

והיא באה. לוחשת לוטפת ונעימה היא באה, חבקה אותי מאחור. היא באה מהירה כמו רוח עם המון ידיים ועם אלפי אצבעות. מלטפת אותי קדימה ולמעלה, לוחצת נושמת ונושבת, עושה לי עור של ברווז. נעים, עד שבא לי לצרוח. עושה לי דברים שלפעמים אני מסמיק כשאני נזכר בהם. בואי. אני אומר לה תראי את עצמך. והיא לוחשת. עצום עיניים ותרגיש. תן לתחושות להראות לך, תן לעצמך לנשום אותי ולקבל אותי ... עצמתי עיניים. הרגשתי. טעמתי אותה בקצה הלשון. נשמתי אותה והרחתי אותה. ריח של זיעה נעימה. ריח של בוקר, מיליון נשיכות קטנות של קצוות גלים מתנפצים ונשברים.

בעיניים עצומות ופה פתוח נתתי לה להיכנס. לחדור. פתחתי לה הכל ואפשרתי לה לעשות מה שרצתה.

והיא רצתה. עשתה, נכנסה, חדרה ופגעה במקומות שיד אדם טרם נגעה. והיה לי טוב. והיה לי רטוב. נשמתי עמוק ומהר, והייתי שלה. פתחתי את עצמי. הרמתי ידיים לשמים לתפוס את הבלתי נתפס. ניסיתי להבין, אבל זה לא היה מהשכל. ניסיתי לשאול, אבל זה לא היה זה. והייתי אתה. והייתי אני. ולא רציתי לגמור ולא רציתי לזוז ולא רציתי ללכת. רציתי להמשיך לתפוס ולהרגיש אותה. עוד רגע ועוד קצת,

אל תלכי. אבל הרגע הגיע והיא לחשה, אהיה פה מחר.

עוד נשיקה. עוד ליטוף. עוד נשיכה. אל תישכח.

עטפה אותי בריח של רוח בוקר, ועפה....

נעלמה ואיננה.

כאילו שאפשר לשכוח.

עופי רוח...

תודה.